

RUTH WARE
**HUONE-
TOVERI**

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Lainauksen William Shakespearen *Macbethista*
on suomentanut Paavo Cajander.

Englanninkielinen alkuteos

The It Girl

Copyright © 2022 by Ruth Ware

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45033-7

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

Merielille, olet parhaanlaatuinen paras ystävä

Ennen

Jälkeenpäin hän muisti oven. *Se oli auki*, hän hoki poliisille. *Minun olisi pitänyt tajuta, että jokin oli pielessä.*

Hän olisi voinut jäljittää jokaisen askeleen matkaltaan hallilta sinne: vanhan sisäpihan poikki johtavan polun soran rapinan jalkojen alla, Cherwell Archin alituksen, sitten laittoman oikotien Fellows' Gardenin pimeydessä, kevein jaloin kasteen kostuttamalla kielletyllä nurmella. Oxfordissa ei tarvittu nurmikolla kävelyn kieltäviä kylttejä; nurmi oli ollut opettajien ja stipendiaattien suojeluksessa yli kaksisataa vuotta, eikä opiskelijoita tarvinnut muistuttaa siitä.

Sitten rehtorien asuintilojen ohi ja pitkin polkua, joka kiersi uuden sisäpihan ympäri. (Uusi sisäpiha oli melkein neljäsataa vuotta vanha, mutta silti sata vuotta nuorempi kuin vanha sisäpiha.)

Sitten ylös portaakkoa numero seitsemän, neljä kerrosta kuluneita kiviaskelmia, ylimpään kerrokseen, jossa hän ja April asuivat, porras-tasanteen vasemmalla reunalla, tohtori Myersin huoneistoa vastapäätä.

Tohtori Myersin ovi oli kiinni, kuten aina. Mutta toinen ovi, hänen ovensa, oli auki. Se oli viimeinen asia, jonka hän muisti. Hänen olisi pitänyt tajuta, että jokin oli pielessä.

Mutta hän ei epäillyt mitään.

Hän tiesi seuraavat tapahtumat vain muiden kertomuksista. Miten hän huusi. Miten Hugh harppoi portaat ylös kaksi askelmaa kerral-

laan. Miten Aprilin eloton vartalo lojui matolla takan edessä, miltei teatraalisesti, kuten hän myöhemmin valokuvista näki.

Mutta hän ei muistanut sitä itse. Oli kuin hänen aivonsa olisivat blokanneet tiedot, sulkeutuneet kuin tietokone, jonka muistissa on ongelma: *viallinen tiedosto* – eikä mikään määrä poliisien kärsivällistä kuulustelua onnistunut palauttamaan hänen muistiaan.

Vain toisinaan, keskellä yötä, hän herää kuva silmiensä edessä. Se eroaa poliisivalokuvaajan rakeisista polaroideista, joissa näkyvät huolella asetellut todistemerkit ja jotka kylpevät karussa spottivalossa. Tässä kuvassa valo on hämärää, ja Aprilin posket rusottavat edelleen viimeisestä elämän välähdyksestä. Ja hän näkee itsensä juoksemassa huoneen poikki, kompastumassa mattoon ja tömähdyttävässä polvilleen Aprilin ruumiin viereen. Sitten hän kuulee kiljaisut.

Hän ei ole ikinä varma, onko kuva muisto vai painajainen – vai kenties sekoitus molempia.

Mutta onpa totuus mikä tahansa, Aprilia ei enää ole.

Jälkeen

”Seitsemäntoista punttaa yhdeksänkymmentäkahdeksan pennyä”, Hannah toteaa edessään seisovalle naiselle, joka nyökkää poissaolevasti ja työntää luottokorttinsa tiskille. ”Käykö lähimaksu?”

Nainen ei vastaa heti; hän yrittää saada neljävuotiaansa lopettamaan toimistotarvikehyllyn pyyhekumien kanssa leikkimisen, mutta kun Hannah toistaa kysymyksensä, nainen vastaa: ”Joo, totta kai.”

Hannah pitää korttia konetta vasten, kunnes se piippaa, ja ojentaa sitten kirjat tiskin poikki kuitin kera. *Mörkyli*, *The New Baby* ja *There's a House Inside My Mummy*. Pikkuveli tai -sisko tulossa? Hän tavoittaa kynillä ja kumeilla leikkivän pikkutytön katseen ja hymyilee tälle kuin salaliittolaiselle. Tyttö pysähtyy ja hymyilee sitten äkisti takaisin. Hannah tahtois kysyä tytön nimeä, mutta tajuaa, että se ei ehkä olisi soveliasta.

Sen sijaan hän kääntyy vielä asiakkaan puoleen.

”Tahtoisitteko kassin? Meillä on myös näitä ihania kangaskasseja kahdella punnalla.” Hän osoittaa tiskin takaista kassipinoa. Niissä on nätti Tall Talesin logo – kaupan nimen muodossa huojuva kirjapino.

”Ei kiitos”, nainen tokaisee lyhyesti. Hän tunkee kirjat olkalaukuunsa, tarttuu tyttärensä käteen ja raahaa tämän ulos kaupasta. Pingviinin mallinen pyyhekumi putoaa lattialle lähdön tuoksinassa. ”Lopeta”, Hannah kuulee naisen sanovan, kun he astuvat viktoriaanisista lasiovista ja kello helähtää. ”Olen saanut sinusta tarpeekseni tänään.”

Hannah katsoo, miten he katoavat kadulle. pikkutyttö vullottaa ja roikkuu äitinsä kädessä, ja Hannahin käsi etsiytyy vatsalle. Jo sen muoto on lohduttava – kova ja pyöreä ja kummallisen vieras, kuin hän olisi nielaissut jalkapallon.

Vanhemmudesta kertovat kirjat käyttävät ruokaan liittyviä vertauksia. Pähkinä. Luumu. Sitruuna. *Tämä on kuin vanhemmiksi tulemisen* Pikku toukka paksulainen, Will sanoi hämillään lukiessaan ensimmäistä raskauskolmannesta käsittelevää lukua. Tällä viikolla taidetaan olla mangossa, jos Hannah muistaa oikein. Tai ehkä granaattiomenassa. Will osti hänelle avokadon, kun hän pääsi kuudennelletoista viikolle, humoristisena lahjana virstanpylvään saavuttamisesta. Will toi sen hänelle vuoteeseen, halkaistuna ja lusikka vieressään. Hannah vain tuijotti sitä ja tunsu vatsassaan vellovan aamupahoinvoinnin, jonka olisi jo pitänyt hellittää. Hän työnsi lautasen syrjään ja juoksi vessaan.

”Anteeksi”, hän sanoi Willille palattuaan. ”Se oli kaunis ajatus – se vain –”

Hän ei pystynyt lopettamaan lausettaan. Pelkkä hedelmän ajattelemisen sai hänet voimaan pahoin. Eikä se johtunut vain sen sileästä, öljyisestä suutuntumasta, vaan jostakin muusta, jostakin tunnepitoisemmasta. Ajatuksesta oman vauvansa syömisestä.

”Kahvia?” Robynin ääni katkaisee hänen mietteensä, ja Hannah kääntyy katsomaan tiskin toiselle puolelle, missä hänen kollegansa seisoo.

”Anteeksi mitä?”

”Kysyin, otatko kahvia. Vai eikö se vieläkään maistu?”

”Ei kun maistuu kyllä, yritän vain olla juomatta liikaa. Ehkä kofeiinitonta, jos sopii?”

Robyn nyökkää ja katoaa kaupan toiseen päähän, komeroon, jota he kutsuvat liioitellen ”henkilökunnan tiloiksi”. Ja melkein samalla hetkellä kun Robyn katoaa, Hannahin puhelin värisee hänen farkkujensa takataskussa.

Hän pitää puhelimen hiljennettynä töissä. Tall Talesin omistaja Cathy on mukava, eikä puhelimen vilkaiseminen ole kiellettyä, mutta puhelimen soiminen kesken satutunnin tai asiakkaan auttamisen olisi häiritsevää.

Nyt kauppa on kuitenkin tyhjä, joten hän vetää puhelimen esiin nähdäkseen, kuka soittaa.

Se on hänen äitinsä.

Hannah kurtistaa kulmiaan. Tätä ei tapahdu usein. Jill ei soita summanmutikassa – he juttelevat suunnilleen kerran viikossa, yleensä sunnuntaiaamuisin, kun äiti on palannut uimareissultaan järveltä. Jill soittaa vain harvoin keskellä viikkoa, eikä koskaan hänen työaikanaan.

Hannah vastaa.

”Hannah”, hänen äitinsä sanoo heti, ilman sen kummempia johdatteluja. ”Voitko puhua?”

”Olen kyllä töissä, eli minun pitää lopettaa, jos tulee asiakas, mutta voin jutella hetken. Onko jotain tapahtunut?”

”On. Ei, tai siis –”

Äiti vaikenee. Hannah tuntee hätäännyksen valtaavan alaa. Hänen tehokas, sulavakielinen äitinsä ei koskaan jää sanattomaksi. Mitä ihmettä oikein on tapahtunut?

”Oletko sinä kunnossa? Ei kai – et kai sinä ole... sairas?”

”En!” Hän kuulee sanaa saattavan lyhyen, helpottuneen naurun haukahduksen, mutta senkin alla kuuluu edelleen kummallinen kireys. ”Ei, ei mitään sellaista. Ihan vain... no, oletan, että et ole nähnyt uutisia?”

”Mitä uutisia? Olen ollut koko päivän töissä.”

”Uutisia... John Nevillestä.”

Hannahin mahassa muljahtaa.

Raskauspahoinvointi on hiljalleen helpottanut viimeisten viikkojen aikana. Mutta nyt kuvotus syöksyy takaisin. Hän puristaa suunsa

kiinni ja hengittää tiiviisti nenän kautta. Hän tarttuu vapaalla kädellä myyntitiskiinkin kuin ankkuroidakseen itsensä.

”Olen pahoillani”, hänen äitinsä sanoo hiljaisuuteen. ”En halunnut yllättää sinua, kun olet töissä, mutta Googlen ilmoitukset nostivat uutisen esiin, ja pelkäsin, että joku Pelhamista soittaisi sinulle, tai *Mailin* toimittaja ilmaantuisi ovellesi. Ajattelin...” Hannah kuulee äidin nielaisevan. ”Ajattelin, että olisi parempi, jos kuulisit sen minulta.”

”Minkä?” Hannah puristaa leukojaan yhteen kuin se voisi estää pahoinvoinnin, ja hän nielaisee nesteen, jota äkisti kertyy hänen hampaittensa taakse. ”Kuulisin *minkä* sinulta?”

”Hän on kuollut.”

”Ai.” Mitä kummallisina tunne. Helpotuksen hyöky, ja sitten jotenkin ontto olo. ”Miten?”

”Sydänkohtaus vankilassa.” Jill pitää äänensä lempeänä, kuin voisi siten pehmentää uutista.

”Ai”, Hannah tokaisee uudestaan. Hän haparoi istumaan tiskin takaiselle jakkaralle, jota he käyttävät hiljaisina hetkinä kirjoja laputtaessaan. Hän laskee käden vatsalleen, kuin suojautuisi iskulta, jonka on jo saanut. Sanoja ei tule. Hän pystyy vain toistamaan itseään. ”Ai.”

”Oletko kunnossa?”

”Joo. Toki.” Hannahin ääni kuulostaa hänen omissa korvissaan sävyttömältä ja jotenkin kaukaiselta. ”Olen, miksen olisi?”

”No...” Hän kuulee, kuinka tarkasti äiti valitsee sanojaan. ”Onhan se iso asia. Virstanpylväs.”

Virstanpylväs. Ehkä kyse on hänen äitinsä valitsemasta sanasta, kun hän oli juuri muistellut keskusteluaan Willin kanssa, mutta yhtäkkiä hän ei kykene tähän enää. Hän yrittää tukahduttaa nyhykytyksen, halun juosta karkuun, jättää kauppa taakseen kesken työvuoron.

”Olen pahoillani”, hän mutisee puhelimeen. ”Olen tosi pahoillani äiti, mutta minun pitää mennä –”

Hän ei edes keksi, mitä sanoisi.

”Minulla on asiakas”, hänen onnistuu töksäyttää vihdoin.

Hän lopettaa puhelun. Tyhjän kaupan hiljaisuus sulkeutuu hänen ympärilleen.

Ennen

Pelham Streetin parkkipaikat pursuivat autoja, joten Hannahin äiti pysähtyi keltaisille viivoille High Streetillä siksi aikaa, että Hannah sai kavuttua ulos autosta suuremman matkalaukkunsa kanssa. Äiti lupasi tulla perässä, jähka olisi saanut auton pysäköityä.

Kun Hannah seisoj siinä ja katseli, kun rähjäin Mini lähti ajamaan, hänelle tuli erikoinen olo – kuin hän olisi autosta astuessaan karistanut identiteettinsä kuin toisen ihon, niin että jäljelle jäi hänen terävämpi, tuoreempi, vähemmän kulunut versionsa, joka oli valmis kohtaamaan maailman. Uutuuttaan hohtava versio. Kun hän kääntyi tuijottamaan kivisen holvikaaren yllä kohoavaa katonharjaa, hän tunsi viileen lokakuun tuulen kohottavan hiuksiaan ja hipovan nis-kaa, ja hän värisi jännityksestä ja innostuksesta.

Tässä sitä oltiin. Tämä oli hänen toiveidensa, unelmiensa ja sän-tillisesti suunniteltujen pänttämisstrategioidensa kulminaatiopiste. Yksi vanhimmista ja arvostetuimmista collegeista yhdessä vanhimmista ja arvostetuimmista opinahjoista koko maailmassa – Oxfordin yliopiston Pelham College. Joka olisi hänen kotinsa seuraavat kolme vuotta.

Valtava tammiovi hänen edessään oli auki, toisin kuin sinä päi-vänä, jolloin hän tuli tänne haastatteluun. Silloin hänen oli täytynt koputtaa keskiaikaiseen, ristikolla varustettuun oveen oven keskellä ja odottaa, kunnes vahtimestari kurkisti häneen kuin suoraan Monty

Pythonista. Nyt hän laahasi laukkunsa kaaren alta sisään ja vahtimestarin kopin ohi kangaskatoksen alla sijaitsevalle pöydälle, jonka luona vanhemmat opiskelijat ojensivat hyödyllisiä tietoja sisältäviä kansioita uusille tulokkaille ja ohjasivat näitä eteenpäin.

”Hei”, Hannah sanoi lähestyessään pöytää, laukku sorapolkua raapien. ”Hei, olen Hannah Jones. Voisitko kertoa, mihin minun pitää mennä?”

”Tietysti!” Tyttö pöydän toisella puolella sanoi iloisesti. Tytöllä oli pitkät, kiiltävän vaaleat hiukset, ja tämän aksentti oli terävä kuin leikkattu lasi. ”Tervetuloa Pelhamiin! Eli, ensin sinun pitää hakea avaimesi ja majoitustietosi vahtimestarin kopista.” Tyttö osoitti hänen taakseen kohti holvikaarta, jonka alitse Hannah oli juuri kävellyt. ”Onko sinulla jo opiskelijakorttisi? Tarvitset sitä melkein kaikkeen aterioiden maksamisesta kirjaston kirjojen lainaamiseen.”

Hannah pudisti päätään.

”Ei ole, mutta olen rekisteröitynyt.”

”Voit hakea sen Cloisters II:sta, mutta sen voi tehdä milloin vain tämän päivän kuluessa. Haluat varmaan ensin viedä tavarat huoneeseen. Ai niin, älä unohda tulokkaiden messuja ja uusien opiskelijoiden tapaamista!” Tyttö ojensi pinkan esitteitä, ja Hannah otti ne kōmpelöstä vastaan ja sujautti liukkaat paperit vapaan käsivartensa alle.

”Kiitos”, Hannah sanoi. Ja sitten, koska paljon muutakaan sanottavaa ei tuntunut olevan, hän kääntyi ja raahasi laukkunsa takaisin samaa reittiä kuin oli tullutkin, vahtimestarin kopille.

Hän ei ollut käynyt sen sisällä haastattelupäivänään – vahtimestari oli astunut ulos päästämään hänet portista – ja nyt hän näki, että se oli pieni, puupaneloitu huone, vähän kuin postitoimisto, jonka kahdesta ikkunasta näki sisäpihalle ja holvikaaren alle portille. Siellä oli tiski ja rivikaupalla lokeroita, jotka oli nimetty siististi. Ajatus siitä, että yksi niistä oli oletettavasti hänen, teki hänen olonsa erikoiseksi. Ikään kuin hän... kuuluisi tänne?

Hän tömäytteli matkalaukkunsa rappusia ylös ja odotti sillä aikaa, kun vahtimestari palveli hänen edessään seisovaa poikaa, tai oikeammin tämän vanhempia. Pojan äidillä oli valtavasti kysymyksiä Wi-Fistä ja suihkuista, mutta lopulta he olivat valmiit, ja Hannah huomasi seisovansa tiskillä toivomassa, että hänen oma äitinsä saisi jo auton pysäköityä. Hänestä tuntui, että taustatuki tulisi tarpeeseen.

”Öö, hei”, hän sanoi. Hänen vatsassaan oli hermostuksen perhoshia, mutta hän yritti pitää äänensä vakaana. Hän oli nyt aikuinen. Pelham Collegen opiskelija. Hänellä oli oikeus olla täällä, eikä mitään syytä hermoilla. ”Minun nimeni on Hannah. Hannah Jones. Voisitko neuvoa, minne minun pitää mennä?”

”Hannah Jones...” Vahtimestari oli pyöreä, hilpeän näköinen mies, jolla oli pöyheä valkoinen parta ja joka vaikutti vapaalla olevalta joulupukilta. Hän asetti silmälasit nenälleen ja alkoi tutkailla pitkästä tulostettua nimelistää. ”Hannah Jones... Hannah Jones... Ahaa, kas tässä. Olet uudella sisäpihalla, rapussa numero seitsemän, huoneessa viisi. Se on setti, viitonen. Oikein kiva.”

Setti? Hannah ei ollut varma, olisiko hänen pitänyt ymmärtää, mitä se tarkoitti, mutta vahtimestari jatkoi puhettaan, joten hänen tilaisuutensa kysyä tarkennusta oli jo mennyt.

”No niin, suuntaat siis vain tuon holvikaaren alta tuolla.” Mies osoitti pystyypienaikkunan läpi kohti korkeaa kaarta samettisen nurmikon toisella puolella. ”Käänny vasemmalle Fellows’ Gardenin poikki – muista olla astumatta ruohikolle – rehtorien asuintilojen ohi, ja portaikko numero seitsemän on uuden sisäpihan vastakkaisella puolella. Tässä on kartta. Saat sen ihan ilmaiseksi.”

Vahtimestari läimäytti kiiltävän, taitellun esitteen puiselle tiskille.

”Kiitos”, Hannah sanoi. Hän poimi kartan käteensä ja työnsi farkuntaskuunsa, ja muisti sitten. ”Ai niin, äitini varmaan ilmaantuu kohta. Hänen piti viedä auto parkkiin. Voisitko kertoa hänelle, minne olen mennyt, jos hän tulee tänne?”

”Hannah Jonesin äiti”, mies totesi mieteliäästi. ”Sen voin tehdä. John”, hän huikkasi olkansa yli takanaan postia lajittelevalle miehelle, ”jos olen lounastauolla ja Hannah Jonesin äiti saapuu, hän on seiska viitosessa, uudella sisäpihalla.”

”Selvä on”, takana seisova mies tokaisi. Sitten hän kääntyi katsomaan Hannahiin. Hän oli iso mies, varmaan kaksimetrisen, ja kollegaansa nuorempi. Hänellä oli tummat hiukset ja kalpeat, hikiset kasvot, vaikkei hänen askareensa ollut mitenkään fyysinen. Hänen äänensä oli kummallisesti ristiriidassa hänen olemuksensa kanssa – se oli korkea ja kimakka – mikä sai Hannahin melkein nauramaan hermostuneesti.

”No kiitos”, hän sanoi ja kääntyi lähteäkseen. Hän oli ehtinyt jo miltei ovelle asti, kun taempi mies huusi hänen jälkeensä, ääni töykeänä ja hieman syyttävänä.

”Ei ihan niin nopeasti, nuori neiti!”

Hannah kääntyi ympäri ja tunsi sykkeensä kiihtyvän kuin hän olisi tehnyt jotakin väärin.

Mies astui tiskin takaa raskain askelin ja pysähtyi hänen eteensä. Hänellä oli jotakin kädessään ja hän ojensi sitä nyt Hannahia kohti kuin jonkinmoista palkintoa.

Siinä oli avaimet.

”Ai niin.” Hannah tunsi itsensä hölmöksi. Hän nauroi lyhyesti. ”Kiitos.”

Hän ojensi kätensä, mutta mies ei ensi alkuun päästänyt avaimista irti. Seisoi vain paikoillaan ja roikutti niitä Hannahin käden yllä. Sitten mies päästi otteensa ja avaimet putosivat. Hannah sulloi ne taskuunsa ja kääntyi mennäkseen.

VII, luki rappukäytävän yllä maalatuin kirjaimin, ja Hannahin oli kädessään pitämäänsä karttaa ja edessään olevaa portaikkoa katsottuaan oletettava, että hän oli oikeassa paikassa. Hän vilkaisi olkansa

yli – ei niinkään siksi, ettei uskoisi karttaa vaan enemmänkin nauttiaukseen näystä: koskemattomasta, hoidetusta nurmikosta, hunajanvärisistä kivistä, pystypienaukkunoista. Aurinko paistoi ja taivaalla näkyi valkoisia syyspilviä, ja näkymä oli melkein epätodellisen kaunis. Hannahista tuntui kuin hän olisi astunut johonkin laukussa kantamistaan kirjoista, ehkä *Menneeseen maailmaan. Juhlailtaan. Universumien tomuun.* Satumaailmaan.

Hän hymyili kiskoessaan laukun perässään holvikaaren alta rappukäytävään numero seitsemän, mutta laukun hilaaminen portaita ylös ei ollut helppoa, ja hänen hymynsä oli hyytynyt ensimmäiseen kerrokseen mennessä. Toiselle kerrostasanteelle päästyään hän oli kuussaamissaan ja hengästynyt, ja satumainen tunne haalistui nopeasti.

Vasemmanpuoleisessa ovesa luki siististi 4 – H. Clayton, ja sitä vastapäätä 3 – P. Burnes-Wallace. Keskimäinen ovi oli raollaan, ja Hannahin siinä seisossa se avautui ja paljasti pikkuruisen keittiön, jossa seisoivat kaksi poikaa, yksi sähköhellan ylle kyyristyneenä ja toinen teemuki kädessään tuijottamassa häntä ilmeellä, joka oli luultavasti utelias mutta näytti enemmän kuin vain hieman vihamieliseltä.

”H-hei”, Hannah sanoi epävarmasti, mutta poika vain nyökkäsi ja hivuttautui ovelle, jossa luki P. Burnes-Wallace. Mitä vahtimestari olikaan sanonut? Huone 5? Eli vielä yksi kerros ylöspäin.

Hannah puri hampaat yhteen ja raahasi laukkunsa vielä yksiä portaita pitkin ylimpään kerrokseen, jossa oli kaksi ovea vastakkain. Toisten niistä oli raollaan. Oikeanpuoleisessa ovesa, joka oli kiinni, luki: 6 – Tri Myers. Avoimena oleva ovi oli siis poissulkumenetelmän perusteella hänen, ja Hannah astui sisään.

”Heeei...” Sohvilla lojuva tyttö tuskin edes nosti katsettaan puheilmestaan, kun Hannah astui huoneeseen. Tytöllä oli lyhyt kirjottu mekko, jonka alta paljastuivat sohvan käsinojalla lojuvat pitkät, rusketuneet sääret. Toisen jalan hoidetuista varpaista roikkui sandaali.

Tyttö näytti selaavan jonkinlaista kuvapalvelua puhelimellaan. ”Sinä olet varmaan Hannah.”

”Minä... olen?” Hannah sanoi epävarmasti, ääni kohoten loppua kohti kysyvästi, vaikkei kyseessä ollutkaan kysymys. Hän katsele ympäri huonetta. Se näytti olohuoneelta, mutta ovelle oli kasattu pinoittain tyylikkäämpiä matkatavaroita mitä Hannah oli ikinä nähnyt. Siinä oli hatturasioita, pukupusseja, valtava Selfridgesin kassi täynnä samettityynyjä, ja aidolta Louis Vuittonilta näyttävä matkarkku, jossa oli jyrävä messinkilukko. Pino sai hänen omat vaatimattomat matkatavaransa kutistumaan entisestään, vaikka ottaisi-kin huomioon hänen pienemmän laukkunsa, jonka äiti toisi autosta. ”Kuka sinä olet?”

”April.” Tyttö laski puhelimen kädestään ja nousi seisomaan. Hän oli keskipituinen ja hoikka, ja hänellä oli lyhyet, hunajanvaaleat hiukset, jotka paljastivat kallon muodon, ja ohuet, kaartuvat kulmat, jotka saivat hänen ilmeensä näyttämään joltakin huvittuneen ja ylimielisen välimaastosta. Hänessä oli jotakin ylimalaista, jotakin määrittelemätöntä, jota Hannah ei osannut nimetä. Hänestä tuntui kuin hän olisi nähnyt tytön jossakin... tai vaikka elokuvassa. Tyttö oli kaunis tavalla, joka sattui silmiin jos katsoi liian kauan, mutta katsetta ei osannut kääntääkään. Hannah tajusi, että oli kuin Aprilin ylle olisi loistanut erilainen valo kuin muualle huoneeseen.

”April Clarke-Cliveden”, tyttö lisäsi avuliaasti, kun Hannah ei heti vastannut, ikään kuin sukunimen olisi pitänyt merkitä hänelle jotakin.

”Mutta minä luulin –” Hannah sanoi, lopetti lauseensa kesken ja kääntyi epävarmana takaisin ovea kohti lukeakseen nimilapun. Ja siellähän se oli: 5 – H. Jones. Ja sen alla: A. Clarke-Cliveden.

Hannah kurtisti kulmiaan.

”Olemmeko me... kämppäkavereita?”

Se tuntui epätodennäköiseltä. Yksi Pelham Collegen esitteen painottamista seikoista oli ollut se, ettei siellä ollut juuri lainkaan jaet-

tuja asuinhuoneita. Ei kahden hengen huoneita. Ensimmäisenä vuonna ei edes jaettuja asuntoja. Monilla huoneilla toki oli yhteinen kylpyhuone, paitsi jos huone sijaitsi modernissa siivessä, mutta esitteen mukaan kuulosti siltä kuin kaikilla olisi oma yksityinen nukkumatilansa.

”Tavallaan”, April sanoi. Hän haukotteli kuin kissa ja venytteli ylellisesti. ”Siis makuuhuone ei ole yhteinen – en todellakaan olisi ottanut vastaan sellaista kämppää. Jaamme vain olohuoneen.” Hän heilautti kättään ympäri vaatimatonta huonetta niin että Hannahista tuntui kuin April olisi suopea emäntä ja Hannah tunkeilija. Ajatus ärsytti Hannahia, mutta hän tukahdutti tunteuksensa ja katseli huonetta. Aprilin matkatavaroita lukuun ottamatta kalustus oli väljä ja laitostmainen – varsin kulunut sohva, sohvapöytä ja senkki – mutta tila oli puhdas ja valoisa, ja huoneessa oli myös kaunis, kivinen takka. ”Kiva, että on oleskelutila, eikö vain? Sinun huoneesi on tuolla.” April nyökkäsi kohti ikkunan oikealla puolella olevaa ovea. ”Minun huonettani vastapäätä. Pelkäänpä, että valitsin isomman. Löytäjää saa pitää ja niin pois päin.”

April iski silmää, ja hänen poskeensa ilmaantui syvä, pehmeä hymykuoppa.

”Selvä on”, Hannah sanoi. Olisi turha ruveta riitelemään huoneesta. Näytti siltä, että tyttö oli jo ehtinyt purkaa tavaransa. Sen sijaan Hannah raahasi matkalaukkunsa kohti Aprilin osoittamaa ovea niin, että renkaat saivat maton ryttyyn.

Aprilin huomioiden jälkeen hän odotti jotain melko pientä, jopa ahdasta, mutta huone oli isompi kuin hänen huoneensa kotona, ja sielläkin oli kivinen takka ja pystypienäinen salmiakkikuvioitu ikkuna, josta heijastui kiillotetuille tammisille lattialaudoille timantinmuotoisia valoläiskä.

”Vau, aika hieno”, hän tokaisi. Sitten hänen teki mieli potkaista itseään, koska hän kuulosti niin peittelemättömän innostuneelta verrattuna Aprilin hienostuneisuuteen.

Silti hän saattoi myöntää hiljaa itselleen, että huone oli hieno. Montako opiskelijaa huone oli nähnyt sen jälkeen, kun se oli rakennettu neljäsatä vuotta sitten? Oliko heistä tullut ylähuoneen päärejä ja poliitikkoja, Nobel-voittajia ja kirjailijoita? Ajatus oli pyörryttävä, ikään kuin kurkistaisi teleskoopin väärään päähän, mutta hän ei katsonutkaan ulospäin vaan näki pikkiriikkisen itsensä jatkumon päässä.

”Joo, ihan ookoo huone”, totesi April. Hän astui seisomaan oven-suuhun, nojasi yhdellä kädellä karmiin ja laski toisen ulos työntyvälle lanteelleen. Iltapäivän valo paistoi hänen valkoisen mekkonsa läpi niin että hänen siluettinsa paljastui, ja muutti hänen lyhyen tukkansa valkoiseksi kehräksi niin että hän näytti elokuvajulisteen hahmolta.

”Minkälainen sinun huoneesi on?” Hannah kysyi, ja April kohautti olkiaan.

”Aika samanlainen. Haluatko tulla vilkaisemaan?”

”Joo.”

Hannah laski laukkunsa lattialle ja seurasi Aprilia olohuoneen läpi vastapäiselle ovelle.

Ensivaikutelma Aprilin huoneesta oli, ettei se ollut lainkaan samanlainen. Sen lisäksi, että se oli hieman kookkaampi, vain metallinen sängynpäätty ja takka olivat samoja kuin hänellä. Kaikki muut kalusteet olivat erilaisia – kelim-matoista tyylikkääseen, ergonomiseen työtuoliin ja ylellisen pehmeään kahdenistuttavaan sohvaan huoneen nurkassa.

Pitkä, tukeva, pukuun pukeutunut mies purki laukusta vaatteita korkeaan vaatekaappiin. Hän ei nostanut katsettaan heidän astuesaan sisään.

”Hei”, Hannah sanoi kohteliaasti. Hän taikoi esiin parhaan vanhempientapaamisäänensä. ”Sinä olet varmaan Aprilin isä. Minä olen Hannah.”

April purskahti äänekkääseen nauruun.

”Hah! Mikä vitsi. Tämä on Harry. Hän on vanhemmillani töissä.”

”Hauska tavata”, mies huikkasi olkansa yli. Sitten hän sulki viimeisen lipastonlaatikon ja kääntyi ympäri. ”Siinä taisi olla kaikki, April. Voinko auttaa vielä muussa?”

”Ei tarvitse. Kiitos, Harry.”

”Vien laatikot mukanani. Haluatko, että jätän matka-arkun?”

”Ei kiitos. Ei se mahdu mihinkään.”

”Selvä”, Harry vastasi. ”Pidä hauskaa. Ikkunalaudalla on isältäsi pieni jäähyväislahja. Oli kiva tavata, Hannah”, hän sanoi, sitten kääntyi, nappasi mukaansa pinon tyhjiä laatikoita ja kasseja oven-suusta ja lähti. Ovi heilahti kiinni, ja April potkaisi kengät jalastaan ja heittäytyi vastapedatulle vuoteelle. Hän upposi syvälle pehmeään untuvapeittoon.

”No niin, tästä se alkaa. Todellinen elämä.”

”Todellinen elämä”, Hannah toisti. Mutta ei se ollut totta. Hän istui satoja vuosia vanhassa oppilaitoksessa ympärillään Aprilin kalliit, kauniit tavarat, ja hengitti sisäänsä jonkin hintavan hajuveden outoa, raskasta tuoksua, eikä hän ollut kuunaan tuntenut oloaan vähemmän todelliseksi. Hän mietti mitä hänen äitinsä – joka varmaan edelleen ajoi ympäri Oxfordia etsimässä parkkipaikkaa – tuumisi tästä kaikesta.

”Parasta kai katsoa, mitä hän hankki minulle”, April totesi. ”Rasia ei ole Tiffanyilta, mikä ei enteile hyvää.”

Hän heilautti säärensä vuoteelta ja käveli ikkunalle, jonka kivillä ikkunalaudalla nökötti korkea lahjapaketti. Sen huipulta pilkotti esiin kortti.

”Aloita Oxfordin-urasi oikealla tavalla. Rakkain terveisin, isä.” No, ainakin hän kirjoitti kortin itse. Parempi kuin synttärkorttini, joka oli hänen sihteerinsä käsialaa.”

April kaivoi kyntensä paketin kannen alle, kampesi sen auki ja alkoi nauraa.

”Voi luoja, juuri kun ajattelin, ettei hän edes muista toista nimeäni, hän todistaa minun olevan väärässä.” Hän kohotti samppanjapulloa ja kahta lasia. ”Maistuisiko, Hannah Jones?”

”Öö, toki”, Hannah vastasi. Totta puhuen hän ei juurikaan tykännyt samppanjasta – niinä muutamana kertana, kun hän oli sitä juonut, häissä ja äitinsä viisikymmenvuotispäivillä, hän oli saanut siitä päänsäryn. Mutta mikään ei saisi häntä kieltäytymään näin täydellisestä hetkestä. Ehkä Dodsworthin Hannah ei tykännyt samppanjasta. Mutta Pelham Collegen Hannah oli eri maata.

Hän katseli, kun April poksautti korkin harjaantuneen ammattimaisesti ja kaatoi kaksi kuohuvaa lasillista.

”Tämä ei ole viileää, mutta Dom Pérignonia sentään”, April sanoi ja ojensi pitkulaisen lasin. ”Mille juotaisiin? Miten olisi... Oxfordille?” Hän kohotti lasiaan.

”Oxfordille”, Hannah toisti. Hän kilautti lasiaan Aprilin lasia vasten ja kohotti sen sitten huulilleen. Lämmin, kupliva samppanja vaahtoutui hänen suussaan. Kuplat laajenivat hänen kielellään ja alkoholi kutitti nenää ja kurkkua. Hänelle alkoi tulla vähän pyöräyttävä olo, vaikkakaan hän ei osannut sanoa, johtuiko se samppanjasta, vai siitä että he olivat ajomatallaan jättäneet lounaan väliin, vai vain... *tästä*. ”Ja Pelhamille.”

”Ja meille”, April lisäsi. Hän kallisti päänsä taakse ja joi lasinsa tyhjäksi neljällä pitkällä kulauksella. Sitten hän kaatoi lisää, katsoi Hannahin ja hymyili leveää, tuhmaa hymyä, joka painoi molempiin poskiin syvät, valloittavat hymykuopat. ”Niin, juodaan meille, Hannah Jones. Luulenpa, että meillä tulee olemaan täällä tosi hauskaa!”

Jälkeen

Kun Hannah laskee puhelimen kädestään, hän tuntee kaupan hiljaisuuden kääriytyvän ympärilleen kuin perhosen kotelon. Hän ei koskaan tunnustaisi tätä Cathylle, mutta nämä hetket ovat syy sille, että hän tuli töihin Tall Talesiin. Ei lauantaisten kiihkeä asiakasvirta, tai elokuun festivaalien houkutteleva turistiryntäys, vaan arkipäivien hiljaiset hetket, jolloin hän ei ole varsinaisesti yksin, koska tuhansien kirjojen täyttämässä huoneessa ei voi olla yksin. Mutta kun hän on yksin kirjojen kanssa.

Christie. Brontë. Sayers. Mitford. Dickens. Nämä ihmiset auttoivat häntä kestäämään Aprilin kuoleman jälkeiset vuodet. Hän pakeni tosielämässä kohtaamiaan tuijotuksia ja sympatiaa, järkyttävän arvaamatonta internetiä ja kauheaa elämää, jossa reportteri tai utelias muukalainen, aivan kuten parhaan ystävän kuolemakin, saattoi yllättää hänet hetkenä minä hyvänsä, maailmaan, jossa kaikki oli järjestyksessä. Tokihan kirjoissakin saattoi tapahtua jotakin kauheaa sivulla 207. Mutta se tapahtuisi *aina* sivulla 207, kävi miten kävi. Ja kirjaa lukiessa saattoi huomata kohdan lähestyvän, tarkkailla merkkejä ja valmistautua.

Nyt hän kuuntelee Edinburghin sateen lempeää lotinaa takanaan olevaa kaari-ikkunaa vasten ja lämmityksen käynnistymisen aiheuttamaa lattialautojen naksattelua. Hän tuntee kirjojen hiljaisen myötätunnon. Hetken verran hänen tekee kauheasti mieli poimia joku

kirjoista käteensä, ehkä vanha suosikki, romaani jonka hän osaa käytännössä katsoen ulkoa, vajota lastenosaston säkkituoleille ja sulkea maailma ulkopuolelleen.

Mutta ei hän voi. Hän on töissä. Eikä hän sitä paitsi ole yksin. Ei oikeastaan. Hän näkee nyt Robynin, joka pujottelee Tall Talesin pienten viktoriaanisten huoneiden sokkeloa pitkin. Joka huone on täpötäynnä kirjapöytiä ja tarjouslaareja.

”Piip piip! Robyn Grant, upea kahvitarjoilijanne on tulossa!” Robyn sanoo päästessään kaupan etuosaan. Hän täräyttää mukit iloisesti myyntitiskille niin että kuumaa, ruskeaa nestettä loiskuu vaarallisen lähelle korttitelinettä. ”Se, jossa on lusikka, on sinun. Oletko –” Hän katsoo Hannahiin ja pysähtyy sitten, jonkin Hannahin ilmeessä näkyvän säikyttämänä. ”Hei, oletko kunnossa? Näytät tosi kummalliselta.”

Hannah masentuu. Onko se niin ilmiselvää?

”Minä – en ole varma”, hän sanoo hitaasti. ”Kuulin kummallisia uutisia.”

”Voi luoja.” Robyn nostaa käden kaulalleen ja hänen katseensa välkähtelee hänen tahtomattaankin Hannahin vatsalle ja sitten taas kasvoihin. ”Ei kai –”

”Ei!” Hannah torjuu nopeasti. Hän yrittää hymyillä, vaikka ilme tuntuuikin tekaistulta ja jäykältä. ”Ei mitään sellaista. Vain... perhejuttuja.”

Sen parempaa hän ei siinä hetkessä keksi, mutta päästettyään sanat suustaan hän toivoo, ettei olisi valinnut juuri niitä. John Neville ei ole perhettä. Hän ei tahdo miestä eikä tämän muistoa lähellekään perhettään.

”Pitääkö sinun mennä?” Robyn kysyy. Hän vilkaisee kelloaan ja sitten tyhjää kauppaa. ”Kello on melkein viisi. En usko, että enää tulee ruuhkaa. Minä pärjään kyllä yksin.”

”Ei”, Hannah vastaa automaattisesti. Hänen ei tarvitse lähteä, sillä mikä loppujen lopuksi on muuttunut? Ei mikään. Mutta samaan

aikaan ajatus siitä, että hän yrittäisi seistä tässä ja hymyillä asiakkaille kuin mitään ei olisi tapahtunut, kun muistot kiehuvat ja kuplivat hänen sisällään...

”Mene vain”, Robyn sanoo, päättää hänen puolestaan. ”Mene ihmeessä. Selitän Cathylle, jos hän sattuu tulemaan, mutta ei hänellä olisi mitään sitä vastaan.”

”Oletko varma?” Hannah kysyy, ja Robyn nyökkää päättäväisesti. Hannah nousee seisomaan, poimii puhelimensa, ja tuntee syyllisyyttä ja kiitollisuutta. Robyn on hänestä joskus ärsyttävä, hellittämättömän partiolaismaisen pirtsakka, ja hokee asiakkaille: ”Ei kun hyvää päivänjatkoa *sinulle!*” aina ja iankaiken. Mutta nyt hänen jyrkässä, järkkymättömässä ystävällisyydessään on jotakin valtavan lohdullista.

”Kiitos ihan hirveästi, Robyn. Korvaan tämän kyllä, lupaan sen.”

”Ei kestä”, Robyn vastaa, hymyilee ja taputtaa Hannahia käsivarrelle, mutta Hannah näkee huolen tämän ystävällisen hymyn takana. Hän tuntee Robynin katseen selässään kävellessään hitaasti henkilökunnan huoneeseen keräämään tavaroitaan.

Kun hän lähtee kaupasta, sade on lakannut, ja on koston kuulua syksyinen iltapäivä. Se muistuttaa niin kovasti hänen ensimmäistä päiväänsä Pelhamissa, että hetken ajan linkit menneisyyteen tuntuvat miltei etovan todellisilta. Kun hän pysähtyy liikennevaloihin odottamaan vihreää miestä, hänelle tulee mitä kummallisin tunne siitä, että hän saattaisi hetkenä minä hyvänsä nähdä Aprilin kävelemässä rennosti väkijoukossa, laiska pilkallinen hymy huulillaan ja hymykuopat poskissa vilkاهدellen. Hannahin on nojattava hetki lyhtypylvääseen, kun menneisyys tuntuu liian todelliselta, liian läheiseltä. Hän kaipaa aivan mahdottomasti sitä, että pitkä, vaaleahiuksinen, takaapäin valaistu tyttö hänen takanaan ihmisjoukossa olisi hohdokas, kaunis, *elävä* April. Miten hän tervehtisi Aprilia? Halaisi? Lämäyttäisi poskelle? Itkisi?

Hannah ei tiedä. Ehkä kaikilla kolmella tavalla.

Hän suuntaa turistien ohi kohti bussipysäkkiä, jolta voi matkustaa numerolla 24 takaisin Stockbridgeen. Hän tahtoo päästä kotiin hyvissä ajoin aloittamaan illallisvalmistelut, nostamaan yhä väsyneemmät jalkansa ylös ja katsomaan jotakin roskaa televisioista.

Mutta kun hän lähestyy pysäkkiä kävelyvauhdin hidastumatta, hän tajuaa, ettei aio pysähtyä, että ajatus istumisesta kahdenkymmenen minuutin ajan tunkkaisessa bussissa katkonaisesti etenevässä keskikaupungin liikenteessä kauhistuttaa häntä. Hänen pitää saada kävellä. Vain jalkakäytävä jalkojen alla voi auttaa mittaamaan hänen tuntemaansa levottomuutta ja saamaan hänen ajatuksensa järjestyseen ennen kuin hänen pitää kohdata Will. Ja sitä paitsi mikä muu häntä kotona odottaa, kuin tyhjä asunto ja kannettava tietokone sekä Google-hakujen – joiden kimppuun hän tietää käyvänsä heti kotiin päästyään – kelmeän kimaltava vetovoima?

Nyt hän sallii itselleen yhden haun, jotta asia muuttuu todelliseksi. Hän ei uskonut vatsassaan majailevaa lastakaan todeksi ennen kuin näki kuvat ruudulla ja kuuli kummallisen, maanalaisen suhinan ja sydämenlyönnit.

Linnan varjossa hän pysähtyy erääseen ovensuuhun ja vetää puhelimensa esiin. Sitten hän avaa yksityisen selainikkunan ja kirjoittaa sanat Googleen: *John Neville BBC News*. Hänen ei tarvitsisi kirjoittaa loppuosaa, mutta hän on oppinut olemaan kirjoittamatta mitään niin huoletonta kuin vain miehen nimen hakukoneeseen – haulla löytyvät sivut ovat täynnä rumia kuvia, villejä spekulatioita sekä häneen ja Williin kohdistuvia halventavia kommentteja, joita vastaan hänellä ei ole aikaa eikä resursseja taistella.

Ainakin hän voi luottaa siihen, että BBC pysyttelee lähinnä faktoissa.

Ja siinä se on, hakutulosten kärjessä.